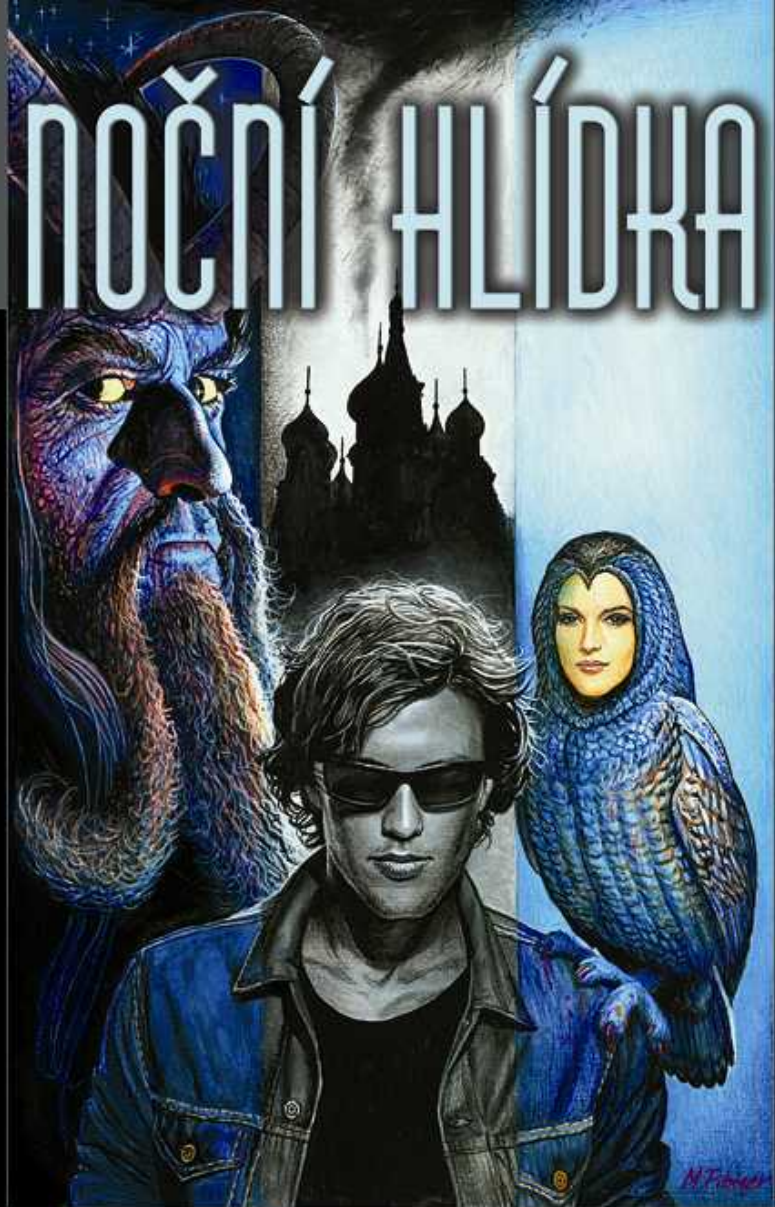

NOČNÍ HLÍDKA

SERGEJ LUKJANĚNKO

ARGO
TRITON

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Noční hlídka

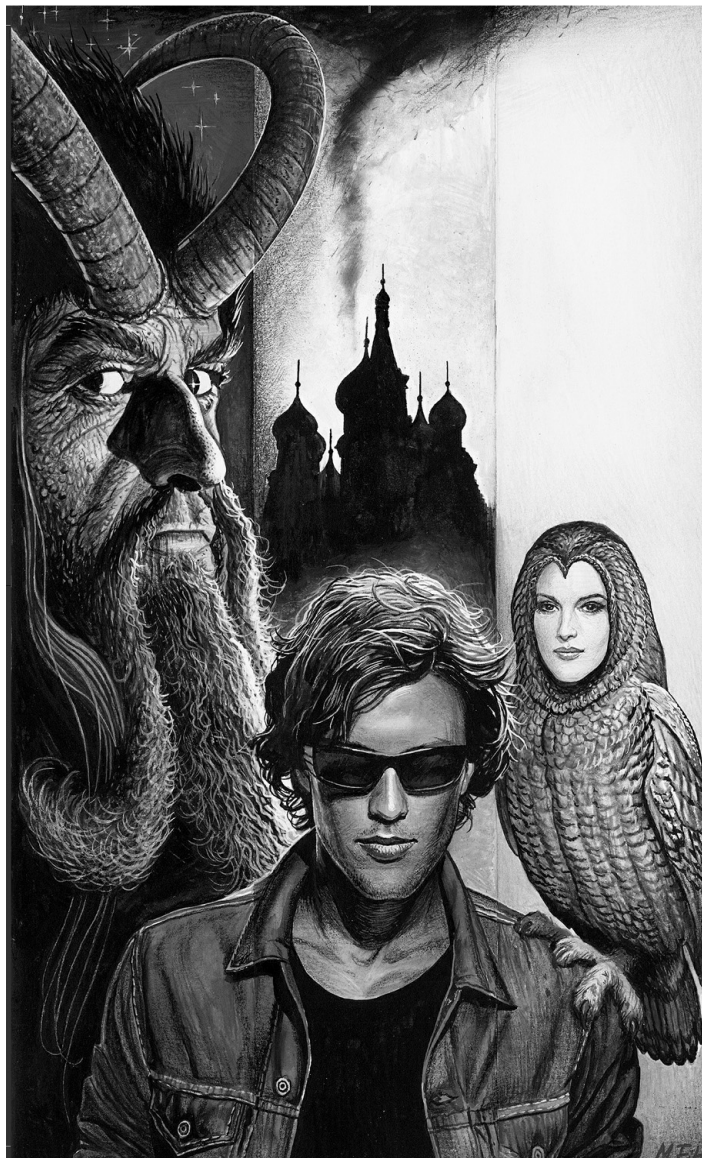
© 1998 by Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Translation © Libor Dvořák, 2005
Cover © Milan Fibiger, 2005
© TRITON 2005, 2007

ISBN 80-7254-671-6 (Triton)
ISBN 80-7203-686-6 (Argo)

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz
Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3
www.argo.cz

SERGEJ LUKJANĚNKO

NOČNÍ HLÍDKA

SERGEJ LUKJANĚNKO

TRITON
ARGO

Tento text byl k šíření schválen jakožto napomáhající věci Světla

Noční hlídka

Tento text byl k šíření schválen jakožto napomáhající věci Tmy

Denní hlídka

Příběh první

Náš osud

Prolog

Eskalátor se plazil pomalu a s námahou. Co se dá dělat – je to stará stanice. Zato vítr se betonovým tubusem proháněl ostošest – čechral vlasy, nafukoval kapuci, vnikal až pod šálu a snažil se každého srazit dolů.

Vítr si nepřál, aby Jegor vyjel nahoru.

Vítr prosil, aby se vrátil.

Bylo to s podivem, ale nikdo kromě něj si toho vichru zřejmě nepovšiml. Lidí tu bylo pár – kolem půlnoci bývá stanice prázdná. Několik jich sjíždělo po vedlejších schodech dolů a na těch Jegorových taky nebyl skoro nikdo – jedna postava před ním, dvě či tři za ním. To bylo všechno.

Až na ten vítr.

Jegor vrazil ruce do kapes a ohlédl se. Už takové dvě minuty, od okamžiku, kdy vystoupil z vlaku, se nemohl zbavit pocitu, že se na něj upírá čísi pohled. Ten pocit nebyl děsivý, spíš uhrančivý a bodající jako injekční stříkačka.

Úplně dole na jeho eskalátoru stál vysoký muž v uniformě. Nebyl to policista, ale voják. Pak jakási žena s ospalým dítětem, které se jí drželo za ruku. A ještě jeden muž, tentokrát mladík v oranžové bundě a s CD-přehrávačem. Vypadal, že taky spí vestoje.

Nic podezřelého. Dokonce ani pro mladého kluka, který se domů vrací až příliš pozdě. Jegor znovu pohlédl vzhůru. Tam se o chromované zábradlí nad eskalátorem opíral policista a bez zájmu mezi hrstkou nočních cestujících vyhlížel nějakou snadnou obět.

Opravdu – nikde nic, co by stálo za řeč.

Vítr do Jegora štouchl naposledy; nechal toho, jako by pochopil, že další boj je beznadějný, a smířil se s tím. Chlapec se ještě jednou ohlédl a rozběhl se po schodišti,

jehož kovové stupně nahoře přecházely do roviny. Bylo třeba si pospíšet. Vlastně nevěděl proč, ale bylo to třeba. Ještě jednou ho nesmyslně a poplašně píchlo u srdce a po celém těle přeběhlo lehké mrazení.

To ten vítr.

Jegor proběhl pootevřenými dveřmi stanice a lezavý chlad na něj zaútočil s novou silou. Vlasy, které měl po koupání ještě mokré (fén v bazénu nefungoval), mu na hlavě okamžitě zledovatěly. Jegor si co nejlouběji do čela přetáhl kapuci, bez zaváhání proběhl podél řady stánků a vnořil se do podchodu. Tady nahoře bylo lidí mnohem víc, ale neklid ho stejně neopouštěl. Aniž by zvolnil krok, opět se ohlédl, ale nešel za ním nikdo. Paní s chlapečkem zamířila k zastávce tramvaje, mladík s přehrávačem zastavil u stánku s alkoholem a zkoumal láhve, zatímco ten voják z metra ještě ani nevyšel.

Chlapec šel podchodem a neustále přidával do kroku. Odkudsi se k němu linula hudba – tichá, sotva slyšitelná, ale podivuhodně příjemná. Jemný zpěv flétny, švelení kytarových strun, a k tomu zvonkohra xylofonu. Ta hudba ho někam zvala, nutila ke spěchu. Jegor se vyhnul partě, která se hrnula proti němu, a předběhl sotva klopýtajícího, do vesela ožralého chlápka. Všechny myšlenky mu z hlavy téměř vyvanuly a on již skoro běžel.

Ta hudba ho volala.

Do motivu už se vlétala slova – zatím nesrozumitelná, příliš tichá, ale neobyčejně mámivá. Jegor vyběhl z podchodu ven, na okamžik zůstal stát a lačně polykal studený vzduch. K zastávce zrovna přijížděl trolejbus. Stačilo se jednu stanicí svézt a bude skoro doma...

Pomalů, jako by mu nohy ochrnuły, vykročil k trolejbusu. Ten na něj několik vteřin čekal, ale pak se automatické dveře zaklaply a vůz zvolna odplul. Jegor se za ním tupě zadíval – hudba byla stále hlasitější a už zaplavovala celý svět, od půlkruhovitě fasády hotelové výškové budovy až k panelové krabici na kuřích nožkách, tedy k domu, kde Jegor bydlel. Ta hudba ho vybízela, aby šel pěšky. Po jasně osvětlené třídě, jíž zatím ještě pořád krá-

čelo plno lidí. Od vchodu do jejich domu ho dělilo sotva pět minut.

K hudbě to ale bylo ještě blíž...

Po nějakých sto metrech ho budova hotelu přestala krýt před fičícím větrem. Do tváře ho uštkl ledový závan, který māmivou melodii skoro přehlušil. Chlapec se až zapotácel a několikrát se zastavil. Okouzlení zmizelo, zato se znovu navrátil onen pocit něčího utkvělého pohledu, tentokrát již smísený se strachem. Otočil se. K zastávce zrovna dorazil další trolejbus. Ve světle pouličních lamp se mihla jasně oranžová větrovka. Ten, co s ním jel po eskalátoru, šel za ním. S očima stále stejně ospalýma, ale nečekaně rychle a soustředěně, jako by se zaměřil přímo na Jegora.

Chlapec se rozběhl.

Hudba zazněla s novou silou a protrhla i clonu větru. Teď už by porozuměl i slovům..., jenže on raději nechtěl.

Nejrozumnější by v tuto chvíli bylo pokračovat po hlavní třídě, podél zavřených, ale jasně osvětlených obchodů, ve společnosti pozdních chodců a na dohled uhánějících aut.

Jegor ale zabočil do průjezdu. Hudba ho volala právě tam.

Tady byla skoro tma, jen u stěny se tiše hemžily dva stíny. Jegor je viděl jako v mlze, tlumeně prozářené mrtvolným namodralým světlem. Byl to mladý pár – oba přiodění jen velmi lehce, jako by nebylo dvacet stupňů mrazu.

Hudba zahřímala naposled, pronikavě a vítězoslavně. Pak utichla. Jegor cítil, jak mu ochabuje celé tělo. Byl zpocený od hlavy až k patě, jen stěží se držel na nohou a nejraději by se býval posadil rovnou na kluzkou, zmrzlým blátem pokrytou zem.

„Hezoučkej...,“ pronesla tiše dívka. Měla vyhublý obličej s vpadlými tvářemi a velmi bledou pleť. Živé se zdály jen oči – černé, obrovské a uhrančivé oči.

„Tak snad něco necháš..., aspoň trošičku...,“ pousmál se mladík. Byli si podobní jako bratr a sestra – ne rysy tváře, ale čímsi nepostřehnutelným, co spolu měli spo-

lečné, jakoby přehozené přes hlavu v podobě uprášeného poloprůsvitného závoje.

„Myslíš tobě?“ Dívka se na okamžik přestala dívat na Jegora a pohlédla na mladíka. Jegor se alespoň zčásti zbavil strnulosti, zato ho zaplavil strach. Otevřel ústa, ale vtom se jeho oči setkaly s pohledem mladíkovým a on nedokázal vykřiknout. Připadal si jako zavinutý do promrzlé gumové fólie.

„Na, tady máš!“ vyprskla trochu posměšně. Pak očima zabloudila zpátky k Jegorovi a vyšpulila rty, jako by vysílala vzdušný polibek. A pak tiše pronesla již známá slova, přesně ta, která se vkradla do šalebné melodie.

„Pojď sem..., pojď ke mně...“

Jegor stál bez pohybu. K útěku neměl sil – i přes všechnu tu hrůzu, přes křik, který se mu dral z hrdla a přitom v něm zároveň vázl. Naštěstí ale zatím dokázal alespoň stát.

Kolem průjezdu právě prošla žena se dvěma obrovskými vlčáky na vodítkách. Pomalu, jakoby zbrzděně, jako pod vodou, jako by se Jegorovi zdála v děsivém snu. Koutkem oka Jegor zaznamenal, jak sebou psi škubli, snad ve snaze vtrhnout do průjezdu, a v jeho duši se zrodila bláhová naděje. Psi zavrčeli, ale tak nějak nejistě, s bázlivou nenávisť. Žena se na okamžik zastavila a podezíravě pohlédla do průjezdu. Jegor ten pohled zachytil – byl naprosto lhostejný a prošel jím, jako by byl vzduch.

„Tak jdeme!“ škubla za vodítka a psi úlevně přiskočili zpět k jejím nohám.

Mladík se tiše zasmál.

Žena chvatně vykročila dál a zmizela z dohledu.

„On ke mně nejde!“ zvolala vrtošivě dívka. „Tak se na něj podívej – prostě nejde!“

„Musíš přitlačit,“ poradil stručně mladík. „Jen se uč!“

„Tak pojď! Pojď ke mně!“ pronesla tentokrát velmi naléhavě. Jegor stál sotva dva metry od ní, ale pro ni bylo z jakéhosi důvodu důležité, aby tu vzdálenost překonal on sám.

A chlapec pochopil, že už nemá sil vzdorovat. Dívčin pohled ho držel v takových pružných poutech – ta slova

mámila a on nebyl s to jim odolat. Věděl, že nikam chodit nemá, ale stejně už první krok učinil. Dívka se usmála a mezi rty se jí zatřpytily rovné bílé zuby. Dál už jen řekla: „Sundej tu šálu.“

Zase se neubráníl. Roztřesenýma rukama si shodil kapuci a šálu si stáhl, aniž by ji rozvazoval. A vykročil vstříc těm volajícím černým očím.

S dívčinou tváří se cosi dělo. Spodní čelist povisla, zuby se najednou daly do pohybu a zakřivily se. V ústech se zaleskly teď už nelidské tesáky.

Jegor učinil ještě jeden krok.

Kapitola první

Tahle noc nezačínala zrovna dobře.

Probudil jsem se, sotva se smrklo. Ležel jsem, díval se, jak ve šterbinách mezi žaluziemi tají poslední záblesky světla, a zauvažoval. Jsem na lovu už pět nocí, a pořád nic. A dnes mi štěstí nejspíš taky přát nebude.

V bytě byla tma, radiátory sotva topily. Jediné, co mám na zimě rád, je, že se rychle stmívá a v ulicích je málo lidí. Jinak bych se ovšem nejradši na Moskvu už dávno vykašlal a odtáhl někam na jih - do Jalty nebo do Soči. Právě k Černému moři, a ne na nějaké daleké ostrovy v cizích teplých oceánech - mám totiž rád, když všude kolem člověka zurčí rodná řeč...

Jsou to samozřejmě pitomé sny.

Zatím je ještě moc brzy, abych odtáhl k jihu na zasloužený odpočinek.

Protože jsem si ho zatím nezasloužil.

Telefon jako by čekal, až se probudím - pak ale hned ohavně naléhavě začířikal. Nahmátl jsem sluchátko a mlčky, bez jediného slova ho přiložil k uchu.

„Antone! Ozvi se!“

Mlčel jsem dál. Larisin hlas je věcný a soustředěný, ale už hodně unavený. Však taky nejspíš celý den nespala.

„Mám tě spojit se šéfem?“

„Nemáš,“ broukl jsem.

„Jak chceš. Teď ses vzbudil?“

„Jo.“

„Co dneska - jako obvykle?“

„A stalo se něco nového?“

„Ne, nic.“

„Máš tam něco k snídani?“

„Něco se snad najde.“

„Dobře. Tak zlom vaz.“

To přání bylo mdlé a nepřesvědčivé. Larisa ve mě moc nevěřila. A šéf nejspíš taky ne.

„Díky,“ odpověděl jsem přerušovanému tónu již zavěšeného sluchátka. Zvedl jsem se z lože a vykonal exkurzi na záchod a do koupelny. Pak už jsem si málem vymáčkl pastu na kartáček, ale uvědomil jsem si, že jsem si zbytečně pospíšil, a znovu vše odložil na okraj umyvadla.

V kuchyni byla naprostá tma, ale světlo jsem samo sebou nechal zhasnuté. Otevřel jsem dveře lednice, v níž mezi potravinami mrzla vyšroubovaná žárovka. Podíval jsem se na kastrol, v němž vězel cedník. V cedníku se válel kus poloroztálého masa. Cedník jsem vyjmul, kastrol si přiložil k ústům a učinil první doušek.

Pokud si někdo myslí, že prasečí krev je chutná, tak se mýlí.

Vrátil jsem kastrol se zbytky scezené krve na místo a vypravil se zpět do koupelny. Matná modrá žárovka jen stěží rozháněla tmu. Zuby jsem si čistil dlouho a zuřivě, ale nakonec jsem nevydržel, znovu se odebral do kuchyně a z mrazáku si přihnul ledové vodky. V břiše jsem teď neměl teplo, ale rovnou horko. To je panečku soubor pocitů – mrazivo na zubech a horko v žaludku!

„Ty sám jsi...,“ zahájil jsem žlučovité poselství na adresu šéfovu, ale včas jsem se zarazil. Ten koneckonců vyčítí i nevyslovenou kletbu. Zamířil jsem do pokoje a začal pomalu sbírat poházené kusy oděvu. Kalhoty se našly pod postelí, ponožky na okně a košile neznámo proč visela přes masku Čchoenovu.

Starokorejský král na mě zíral poněkud nesouhlasně.

„Radši pořádně hlídej,“ broukl jsem na něj, ale vtom se znovu naléhavě ozval telefon. Hopsaje pokojem po jedné jsem našel telefon.

„Tys mi něco chtěl, Antone?“ zajímalo mého neviditelného společníka.

„Nikoli, prosím,“ poznamenal jsem chmurně.

„Nono. Tak bych snad ještě dodal něco jako ‚čekám na vaše rozkazy, Vaše Blahorodí!‘“

„Nečekám. Co naděláš... Vaše Blahorodí.“

Šéf se na chvíli odmlčel:

„Ale stejně tě prosím, abys vzniklou situaci nebral na lehkou váhu, Antone. Dobře? Ráno tě v každém případě čekám s hlášením. A... zlom vaz.“

Ne že bych se snad zastyděl, ale první podráždění přece jen pohaslo. Vrazil jsem mobil do kapsy a otevřel skříň v předsíni. Chvilí jsem přemítal, čím dovršit bojové vyzbrojení a vyzbrojení. Ve výbavě jsem měl několik novin, které mi za poslední týden věnovali kamarádi, ale nakonec jsem se rozhodl pro běžný standard – příslušně univerzální a zároveň příslušně kompaktní.

Tak – ještě přehrávač. Sluch ke své práci naprosto nepotřebuju, zato nuda je nepřítel víc než zákeřný.

Než jsem vyšel na chodbu, dlouho jsem se díval ven špehýrkou. Na schodišti nikdo.

Takhle tedy začínala další noc.

Asi šest hodin jsem jezdil metrem, bez ladu a skladu přisedal z trasy na trasu, tu a tam si zdříml a umožnil tak mozku a smyslům trochu si odpočinout. Nikde nic. Ačkoli – ledacos zajímavého jsem postřehl, ale to vše byly samé fádňní záležitosti pro nováčky. Situace se změnila až kolem jedenácté, když lidí v metru ubylo.

Seděl jsem s očima zavřenýma a už potřetí během tohoto večera poslouchal Manfrediniho pátou symfonii. Cédéčko v přehrávači bylo naprosto šílené – byla to má vlastní směs, v níž se středověcí Italové a Bach střídali s Alisou, Richie Blackmoorem a Piknikem.

Stejně je vždycky zajímavé, která melodie se nakonec kryje s jakou událostí. Tentokrát úspěch čekal právě na Manfrediniho.

Skoro mě to celého zkroutilo – křeč vystřelila od pat až někam do týla. Až jsem cosi sykl, jak jsem tak otevíral oči a spěšně obhlížel celý vagón.

Tu dívku jsem vypíchl hned.

Byla velice mladá a velice milá. V parádním kožíšku, s kabelkou a knihou v ruce.

A nad hlavou se jí vznášela taková černá smršť, jakou jsem neviděl už dobré tři roky!

Asi jsem se musel zatvářít jako šílenec – dívka můj pohled ucítila, podívala se po mně, ale hned se zase odvrátila.

Kéž by ses tak radši podívala nad sebe!

Ačkoli proč – černý vír stejně neuvidí. Nanejdvů v sobě zaznamenaná takový lehký neklid. A jen docela nezřetelně, spíš periferním viděním, nepatrné míhání čehosi nad hlavou..., čehosi jako roj mušek, nebo horký vzduch, tetelící se nad letně rozpáleným asfaltem...

Jenže tahle neuvidí nic. Prostě nic. A bude žít dejme tomu ještě den či dva, dokud neuklouzne na náledí a neupadne tak nešťastně, že rána na hlavě bude rovnou smrtelná. Nebo nevleze pod auto. Nebo někde v průjezdu nenarazí na nůž nějakého debila..., který přísně vzato ani nebude vědět, proč ji zabil. A všichni budou říkat: „Taková mladá, ta před sebou měla ještě celý život – a všichni ji přitom měli tak rádi...“

No ano. Jistě. Tomu se dá věřit, protože ta tvářička je až příliš hezká a příliš otevřená; je v ní sice únava, ale není v ní zlost. Vedle takové dívky se člověk cítí hned jinak, než jaký doopravdy je. Pokouší se být lepší, což ale dost tíží. S takovými se každý chce spíš jen kamarádit, když tak nepatrně flirtovat a hlavně se jim svěřovat. Do tohohle typu se zamiluje málokdo, ale rádi ho mají všichni.

Kromě kohosi neznámého, kdo už zaplatil černému mágovi.

Černá smršť je ve skutečnosti jev naprosto obvyklý. Kdybych se kolem sebe rozhlédl pozorněji, zaznamenal bych jistě pět či šest dalších takových vírů, jak se vznášejí nad cestujícími. Ty všechny ale byly rozmazané, skoro neviditelné a taky téměř bez rotace. Prostě výsledek toho nejběžnějšího, neprofesionálního prokletí. Kdosi třeba za nositelem takové smršti vyštěkl takové to „Chcípni, potvoro!“. Nebo něco mírnějšího – třeba „Aby tě čert vzal!“ A z temné strany se hned přihnal ten vír, který zbavuje úspěchu a vysává sílu.

Jenže takováhle normální, diletantská a formálně nedokonalá klatba vydrží tak hodinu dvě, nanejvýš den. Její důsledky jsou sice nepříjemné, ale ne smrtelné. To černý rotující trychtýř nad dívkou byl věru plnohodnotný, stabilizovaný, dílo zkušeného mága. Ta dívka to sice zatím nevěděla, ale už byla mrtvá.

Automaticky jsem hrábl po kapse, jenže pak jsem si uvědomil, kde jsem, a na čele mi naskočily vrásky. Proč ty mobily pod zemí nejdou?! Jako by jejich vlastníci alespoň občas nejezdili metrem...

Teď jsem se vnitřně štěpil mezi základním úkolem, který bylo třeba plnit, a to i bez sebemenší naděje na úspěch, a dívkou odsouzenou k smrti. Jestli se jí dá ještě pomoci, nevím, ale vystopovat původce černého víru je má povinnost!

A v tu chvíli jsem pocítil další impuls. Tenhle byl ovšem jiný. Nebolel a nepřinesl mi žádné křeče – jen mi vyschlo v hrdle, strnuly mi dásně, ve spáncích mi zapulsovala krev a brněly mě konečky prstů.

Mám to!

Ale proč proboha tak nevhod!

Vstal jsem, protože vlak už brzdil před stanicí. Prošel jsem kolem té slečny a pocítil na sobě její pohled. Dívala se za mnou. Bála se. Černý vír sice neviděla, ale zřejmě v ní vyvolával obavy a nepokoj, nutil ji pozorně sledovat okolí.

Třeba ještě stále žije právě jen díky tomu...

Ve snaze nesetkat se pokud možno s jejím pohledem jsem sáhl do kapsy. Nahmátl jsem amulet – chladivou tyčinku, vysoustruženou z onyxu. Na okamžik jsem zaváhal ve snaze vymyslet něco jiného.

Ne, jiné východisko nemám!

Sevřel jsem onyx v hrsti. V prstech mě začalo bodat, ale pak se kámen, vydávající nahromaděnou energii, citelně zahřál. Ten pocit nebyl klamný, i když takhle změna teploty se exaktně nijak změřit nedala. Měl jsem pocit, jako bych v ruce svíral oharek z táboráku..., oharek, potažený již vychladlým popelem, ale uvnitř stále ještě žhnoucí.

Vysál jsem amulet až do dna – a pak jsem na dívku pohlédl. Černý vír se zachvěl a lehce se naklonil směrem ke mně. Byl tak intenzivní, že jevil zárodky jistého intelektu.

Udeřil jsem.

Kdyby ve vagónu – ale co ve vagónu, v celé soupravě! – byl alespoň ještě jeden Jiný, spatřil by oslnivý záblesk, který betonem proniká se stejnou lehkostí jako železem...

Ještě nikdy jsem nezasahoval proti tak složitě strukturované černé smršti. A taky jsem ještě nikdy neužil amuletu s tak silným výbojem.

Efekt byl naprosto nečekaný. Slaboučké klatby, visící nad jinými lidmi, ihned beze stopy zmizely. Postarší paní, která si unaveně mnula čelo, s úžasem pohlédla do vlastní dlaně; krutá migréna jí naprosto nečekaně dala pokoj. Mladík, tupě zírající do černého skla, se náhle zachvěl a jeho tvář se uvolnila – krutý stesk se z jeho očí náhle vytratil. Černý vír nad dívkou odlétl asi na pět metrů stranou, dokonce zpola zmizel mimo vagón, ale svou strukturu neztratil a pak se křivolace vydal zpět ke své oběti.

Tomu říkám síla!

Tomu říkám soustředěnost!

Všeobecně se soudí – i když já sám to nikdy neviděl –, že vytlačená černá smršť ztrácí orientaci a pak se přilepí na někoho jiného. To je sice taky dost ošklivé, ale u jiného člověka působí cizí klatba mnohem slaběji a on tak má velmi dobrou šanci jí uniknout.

Jenže tenhle vír se hrnul zpátky, úplně jako pes, ženoucí se na pomoc svému ohroženému pánovi!

Souprava už zastavovala. Naposledy jsem na černý vír pohlédl. Už se znovu usadil nad dívčinou hlavou a rotaci vlastně ještě zrychlil... A já nemohl dělat nic, ale vůbec nic! Dojel jsem totiž na místo, které bylo dnešním cílem mého již skoro týdenního bloudění po Moskvě. Nevystoupit a jet se slečnou dál jsem nemohl... Šéf by mě sežral zaživa..., možná i v přímém slova smyslu...

Když se dveře syčivě otevřely, vrhl jsem na dívku poslední pohled a kvapně se pokoušel fixovat její auru. Šan-

ce najít ji v tak obrovském městě je mizivá, ale stejně se o to budu muset pokusit.

Jenže teď to nejde.

Vyskočil jsem z vlaku a rozhlédl se kolem. Zkušeností s prací v terénu mám opravdu málo, v tom má šéf naprostou pravdu. Jedině že metoda, již zvolil pro mé vyškolení, se mi naprosto nezamlouvá.

Jak já mám krucipísek objevit cíl?

Běžným zrakem jsem viděl lidi, z nichž nikdo nebudil nejmenší podezření. Na nástupišti se tísnilo dost cestujících – však jsem taky byl na Kurské okružní, kde se tísnilo plno lidí z Kurského nádraží, trhovců, kteří zrovna sbalili své stánky, i Moskvanů, kteří tu přisedali na pouť do svých panelových nocleháren na předměstí... Když jsem ale zamhouřil oči, předeštrěla se mi podívaná mnohem zajímavější – mezi jako obvykle pohaslými aurami se náhle rozhořel čísi vztek, jasně oranžovým světlem zářil páreček, který zcela viditelně spěchal co nejvyšší rychlostí do postele, a mezi tím vším pluly šedohnědě pruhované rozpadající se aury opilců.

Jinak ale ani stopy. Jen sucho v hrdle, brnění v dásních a šíleně bušící srdce. Chuť krve na rtech. A vzrůstající nepokoj.

To vše jsou známky jen druhotné, avšak na druhé straně až příliš zjevné, než abych je mohl ponechat bez povšimnutí.

Kdo to ale je? No kdo?!

Vlak za mémi zády se pohnul. Pocit blízkosti cíle nepomíjel, to znamená, že jsme stále jen kousek od sebe. Mezitím do stanice vjela souprava z protisměru – a já pocítil, jak se cíl pohnul směrem k ní.

Vpřed!

Prokličkoval jsem mezi venkovany, civilními na orientační tabule, na druhou stranu nástupiště a nejdřív se vydal ke konci vlaku. Pocit blízkosti cíle zeslábl. Tak jsem se rozběhl opačným směrem... To je ono..., je to pořád silnější!

Přesně jako v dětské hře „samá voda-přihořívá“.

Lidé nastupovali. Já zatím běžel podél soupravy a cítil, jak se mi ústa plní vazkými slinami, jak mě začínají bolet zuby a jak mými prsty krouťí křeč... Ve sluchátkách řvala hudba:

*In the shadow of moon,
She dancing in the starlight
Whispering a haunting tune
To the night...*

Pane bože, to tedy sedí! Až neuvěřitelně sedí!

Z čehož nekouká nic dobrého.

Skočil jsem do zavírajících se dveří, na místě strnul a soustředil se na své pocity. Je to zásah, nebo ne? Vizualně jsem cíl stále ještě nefixoval...

Ale zřejmě jsem zasáhl.

Vlak se řítí po okružní trase a mé rozbouřené instinkty volaly: Je tady! Hned vedle!

Že by zásah byl tak přesný, že jsem uhodl i vagón?

Po očku jsem obhlédl své spolucestující a téhle naděje se vzdal. Nebyl tu nikdo, kdo by byl schopen vyvolat můj zájem.

Nevadí, tak si počkáme...

*Feel no sorrow, jeef no pain,
Feel no hurl, there's nothing gamed.
Only love will then remain,
She would say.*

Ve stanici Třída míru jsem náhle pocítil, že cíl mizí. Vyskočil jsem ze soupravy ven a vydal se do přestupní chodby. Je to vedle, někde hned vedle mě...

Při přestupování na radiální trasu začal být pocit cíle téměř mučivý. Rychle jsem si vyhlédl pár hodně pravděpodobných kandidátů: dvě dívky, mladíka a chlapce. Kdo z nich to ale nejspíš je?

Má čtveřice se posadila do stejného vozu. Už to bylo dobré - nastoupil jsem za nimi a čekal.

Jedna ze slečen vystoupila na Rižské.

Pocit cíle nezeslábl.

Mladík se zvedl na Alexejevské.

Výborně! Takže buď druhá slečna nebo ten chlapec.

Dovolil jsem si kradmo na ně pohlédnout. Dívka byla baculatá a růžolící a velmi soustředěně si četla v Moskevském komsomolci. Chlapec byl naopak velmi útlý a křehký – stál u dveří a prstem si kreslil po skle.

Podle mého názoru byla růžolící slečna mnohem... chutnější. Sázel jsem dvě ku jedné, že to bude ona.

Jenže nakonec o všem rozhoduje otázka pohlaví.

Mezitím už jsem zaslechl Hlas. Zatím ještě beze slov, jen takovou jemnou, táhlou melodii. Hudbu ze sluchátek jsem rázem přestal vnímat, Hlas ji velmi snadno přehlušil.

Ani slečna, ani chlapec zatím nejevili žádné známky neklidu. Buď měli oba vysoký práh odolnosti, nebo naopak oba podlehli okamžitě.

Vlak přijížděl k Výstavě úspěchů národního hospodářství. Chlapec odtrhl ruku od skla, vyšel ze soupravy ven a kvapně vykročil po nástupišti. Dívka zůstala ve vlaku.

Proklatě!

Byli od sebe zatím příliš blízko a já nedokázal pocho-
pit, na koho z nich vlastně reagoval!

Vtom se melodie Hlasu naštěstí rozezněla o poznání silněji a začala se do ní vkrádat slova.

Hlas byl ženský!

Vyskočil jsem ze zavírajících se dveří a chvatně jsem se vydal za chlapcem.

Výborně. Lov se blíží ke konci.

Jenže co já si teď počnu s vybitým amuletem. To tedy nemám nejmenší představu...

Lidí tu vystoupilo hodně málo, na eskalátoru jsme se nakonec ocitli jen čtyři, vlastně čtyři a půl. Chlapec úplně vpředu, za ním paní s dítětem, pak já a za mnou ještě jakýsi zmačkaný postarší plukovník. Voják měl auru krásnou, jasnou, celou z ocelově šedých a bledě modrých tónů. V první chvíli jsem si trochu posměšně a unaveně pomyslel, že v nejhorším bych si ho mohl přivolat na po-

moc. Přesně tyhle typy podnes přísahají na pojmy jako „důstojnická čest“.

Jenže užitku by z takového starého plukovníka bylo míň než z mucholapky při lovu na slona.

Přestal jsem si tedy lámat hlavu pitomostmi a znovu jsem se zadíval na chlapce. Se zavřenýma očima, abych mohl prozkoumat auru.

Výsledek byl skličující.

Obklopovala ho měňavá, poloprůzračná zář, která se chvílemi zbarvovala do ruda, chvílemi do syté zeleně, a pak se zase rozhořela temně modrým světlem.

Vzácný případ. Zatím nezformovaný osud. Rozmlžený potenciál. Může z něj vyrůst velký neřád, nebo se z něj může stát dobrý a spravedlivý člověk, ale stejně dobře se může proměnit v prázdného nýmanda, jakých je na světě přísně vzato většina. Podobné aury jsou obvykle u dětí tak do dvou do tří let, kdežto u těch starších na ně narážíme jen opravdu velice zřídka.

Teď už jsem chápal, proč se Hlas obrací právě k němu. Je to lahůdka, jen co je pravda.

Znovu jsem pocítil, jak se mi ústa plní slinami.

Už se to všechno táhlo příliš dlouho, moc dlouho... Díval jsem se na chlapce, na útlý krček pod šálou, a proklínal jsem jak šéfa, tak tradice a rituály – tedy všechno to, z čeho se moje práce skládala. Dásně mě brněly a v hrdle mi vyschlo.

Krev má hořkoslanou chuť, ale tuhle žízeň utiší právě jen ona.

Proklatě!

Hoch seskočil z eskalátoru, chvatně prošel vestibulem a zmizel za skleněnými dveřmi. Na okamžik se mi ulevilo. Zvolnil jsem krok a sledoval ho dál – chlapec vběhl do podchodu. Teď už opravdu utíkal, protože ho to nezadržitelně táhlo Hlasu vstříc.

A teď honem!

Přiskočil jsem ke stánku, hodil jsem prodavači dvě mince a ve snaze neukázat zuby procedil skrz rty:

„Za šest, čtvrtlitrovku.“

Uhrovitý mladíček mi zpomaleně – zřejmě se během práce taky zahříval – podal žádané a poctivě mě varoval:

„Hele, vole, vono teda nic moc. Nevotrávíš se, je to Doročovská, ale stejně...“

„Jasně, zdraví je přednější,“ odsekl jsem. Vodka byla zjevně pančovaná, ale to mi teď dokonce vyhovovalo. Nejdřív jsem strhl hliníkové víčko z hrdla a pak už v kapse rychle lovil telefon a stiskl tlačítko centrály. Prodavač vytřeštil oči. Už v chůzi jsem si poprvé lokl – vodka skutečně smrděla petrolejem a na chuť byla ještě hnusnější – a to ji za rohem dokonce rozlévali. Rozběhl jsem se k podchodu.

„Prosím.“

Tak tohle už není Larisa. V noci obvykle slouží Pavel.

„Tady Anton. Hotel Kosmos, musí to být hned někde vedle ve dvorech. Sleduju cíl.“

„Chceš tam výjezdovku?“ V jeho hlase zazněl znatelný zájem.

„Určitě. Amulet mám vybitý.“

„Copak?!“

Bezdomovec podřimující uprostřed podchodu ke mně vztáhl ruku, jako by doufal, že mu načatou lahvinku přenechám. Jen jsem kolem něj proběhl.

„Ale ne, to bylo něco jinýho... Hlavně ať sebou hoděj, Pavle.“

„Kluci už jsou na cestě.“

Najednou jsem pocítil, jak mi ústní dutinu proklála rozžhavená jehla. Zatracená práce...

A takhle je to vždycky!

Já nevím, proč ti lidští strážci pořádku vždycky přijdou tak nevhod!

„Seržant Kaminskij,“ zadrmolil mladý policista. „Vaše doklady, prosím...“

Co mi asi tak budou chtít přišít? Že by opilství na veřejnosti? To nejspíš.

Vrazil jsem ruku do kapsy a dotkl se amuletu. Byl sotva vlažný. Ale takováhle lapálie moc nepotřebuje.

„Nejsem tady,“ řekl jsem hlídce.

Dva páry očí, slídící po mně v předtuše snadného úlovku, se náhle vyprázdnily a opustila je i poslední špetka rozumu.

„Jasně, vy tu nejste,“ opakovali po mně dvojhlasně.

Nějak je programovat nebyl čas. A tak jsem na ně vyhrkl první, co mě napadlo:

„Běžte si koupit vodku a odpočiňte si. Ihned. Pocho-dem v chod!“

Můj pokyn viditelně dopadl na úrodnou půdu. Chytili se za ruce jako mateřská na procházce a vyrazili podchodem ke stánkům. Když jsem si představil následky svého rozkazu, pocítil jsem lehké rozpaky, ale napravovat situaci už nebyl čas.

Z podchodu jsem vyrazil se skálopevnou jistotou, že už je pozdě. Ale ne, chlapec kupodivu zatím daleko nedošel. Váhavě stál asi sto metrů ode mě. Tomu tedy říkám odolnost! Hlas už zněl s takovou silou, až jsem se divil, že se kolemjdoucí nepouštějí do tance, nebo proč autobusy nezabočují z vozovky na chodník a nevrážejí do toho průjezdu rozkoši vstříc...

Hoch se ohlédl. Asi mě zpozoroval, protože přidal do kroku.

A je to, už ho to zlomilo.

Vyrazil jsem za ním a horečně přemítal, co si teď počít. Nejlepší by bylo počkat na výjezdovku – ta sem nepojede déle než deset minut.

Jenže mezitím to dopadne špatně – myslím pro toho chlapce.

Lítost je věcička věru nebezpečná a tenhle večer jsem jí podlehl už dvakrát. Zpočátku v metru, když jsem výboj použil na zbytečný pokus odstranit černou smršť. A teď znovu, když jsem se vydal za tím mládětem.

Tuhle frázi jsem slyšel už před mnoha lety a pořád jsem s ní nehodlal souhlasit. A vlastně s ní nesouhlasím dodnes, i když jsem se už tolikrát přesvědčil, že hlásá svatou pravdu.

„Prospěch obecný a prospěch konkrétní jen zřídka kdy krácejí ruku v ruce...“

Jasně, já vím – přesně takhle to je.

Jenže na světě existují pravdy, které jsou nakonec horší než lež.

Vyrazil jsem Hlasu naproti. Asi jsem ho slyšel trochu jinak než ten chlapec. Pro něj to byla mámivá, čarovná melodie, která zbavuje vůle i sil. Pro mě naopak poplašný zvon, z něž v těle bouří krev.

Z něž bouří krev...

Tělo, které jsem celý týden soustavně trýznil, začalo stávkovat. Chtělo se mi pít, ale ne vodu (normální žízeň jsem byl klidně schopen ukojit špinavým městským sněhem), ani alkohol (nádobu s hnusnou kořálou jsem držel v ruce a věděl jsem, že tohle svinstvo mi taky neublíží). Mně se zachtělo krve.

A to prosím nikoli vepřové či kravské, ale výlučně lidské. Zatracený lov...

Tímhle projít musíš, říkal mi šéf. Už pět let trčíš v analytickém oddělení. Nezdá se ti samotnému, že je to trochu moc? Já nevím – možná je to moc, ale mně se to zamlouvá. Koneckonců sám šéf už víc než sto let v terénu taky nepracuje.

Proběhl jsem podél výkladů, zavalených padělanou gželskou keramikou a stejně nepravými značkovými potravinami. Ulicí se hnala auta a občas prošel nějaký pozdní chodec. Což byl taky padělek, taky iluze, jedna z mála faset světa, které jsou lidé schopni vnímat. Ještě že nejsem člověk.

Stále ještě v běhu jsem si přivolal šero.

Svět si povzdechl a rozestoupil se. Do zad jako by mi udeřily letištní reflektory a vykrojily ze tmy dlouhý útlý stín. Stín se lehce vlnil, získával hloubku a prostor a postupně mě vtahoval do sebe – tam, kde žádné stíny nejsou. Pak se stín odtrhl od špinavého asfaltu, postupně se napřimoval a zapružil jako sloup těžkého dýmu. Běžel přede mnou...

Zrychlil jsem, prorazil šedivou siluetu a vstoupil do šera. Barvy světa rázem pohasly. I auta na vozovce jako by v čemsi uvízla a zpomalila.

Blížil jsem se ke svému cíli.

Ještě než jsem vtrhl do průjezdu, připravil jsem se na nevyhnutelnou podívanou. Uvidím tam neživé, zmarněné, vysáté chlapcovo tělo a mizející upíry.

Ale ukázalo se, že jsem to stihl.

Hoch stál před mladou upírkou, která už vycenila tesáky, a pomalu si stahoval šálu. Teď se určitě ničeho nebojí, protože Hlas lidské vědomí dokonale přehluší. Nejspíš už se těší na první dotek ostrých blýskavých tesáků.

Hned vedle stál upíří mladík. Okamžitě jsem pochopil, že v téhle dvojici je vůdčím principem on – to on dívku inicioval, on ji naučil na lidskou krev. A ze všeho nejhorší na tom všem bylo, že měl moskevský registrační cejch. To je ale dobytek!

Zato mně hned podstatně přibylo šancí na úspěch...

Oba upíři se otočili ke mně, a to dost zmateně, protože ještě nechápali, co se děje. Chlapec už stál v jejich šeru, takže jsem ho správně neměl vidět, stejně jako je samotné.

Pak se mladíkův obličej vyhladil – nakonec se dokonce klidně a přátelsky usmál:

„Ahoj...“

Měl mě prostě za našince. Vyčítat mu tuhle chybu by nebylo správné – teď jsem opravdu byl jeden z nich. Tedy – skoro jeden z nich. Týden přípravy neproběhl nadarmo. Začal jsem je cítit..., ale sám jsem téměř přešel na stranu Tmy.

„Noční hlídka,“ řekl jsem a natáhl před sebe ruku s amuletem. Byl sice vybitý, ale už na docela malou vzdálenost je velice těžké to zjistit. „Vystupte ze šera!“

Mladík by se býval asi podřídil. V naději, že netuším krvavou stopu, která se za ním táhne, a že se vše podaří klasifikovat jen jako „pokus o nedovolený vzájemný kontakt s člověkem“. Jenže dívka neměla jeho sebeovládání a hlavně teď nebyla schopná si cokoli uvědomovat.

„Aáááá!“ zavyla táhle a vrhla se na mě. Ještě štěstí, že se do hocha nestačila zakousnout – to by teď nevnímala vůbec nic a chovala by se jako narkoman přesně v okamžiku, když si šlehne a zrovna vytáhne stříkačku ze žíly,

nebo jako nymfomanka, z níž partner sleze vteřinku před orgasmem.

Pro člověka by ten výpad byl příliš rychlý a neměl by šanci ho odrazit.

Já však byl s upírkou ve stejné vrstvě reality. Vymrštil jsem tedy pravici a z načaté lahve jí chrstl přímo do obličeje znetvořeného transformací vodku.

Proč asi ti upíři tak špatně snášejí alkohol?

Výhruzný kvil se změnil v pronikavé pištění. Upírka se začala točit na místě a rukama si mnula obličej, z nějž v cárech opadávala kůže i našedlé maso. Mladý upír se otočil na podpatku a prchal.

Všechno se to vyvíjelo snad až příliš jednoduše. Registrovaný upír není přespolní vetřelec, se kterým bych musel bojovat jako rovný s rovným. Mrštil jsem lahví po upírce, pak jsem natáhl ruku a zachytil poslušně rozmotanou nit jeho registračního cejchu. Upír zachroptěl a chytil se za hrdlo.

„Vystup ze šera!“ křikl jsem na něj.

Zřejmě pochopil, že je zle. Vrhł se ke mně, aby tak oslabil tah nitě, a už v pohybu se začal transformovat a vysouvat tesáky.

Kdyby byl amulet plně nabitý, normálně bych ho omráčil.

Takhle jsem ho musel zabít.

Cejch – ve skutečnosti slabě svítící bleděmodrá značka na hrudi – po mém nezvučném signálu pukl. Do mrtvého těla udeřila energie, jejíž zdroje ovládal kdosi podstatně zdatnější než já. Upír stále ještě běžel. Byl sytý, dobře stavěný a cizí životy jeho mrtvou tkáň stále ještě dosycovaly. Odolat ale tak silnému výboji nebylo možné – kůže se na něm rázem seschla a potáhla kostru jako pergamen, z očních jamek se vyřinul sliz. Pak se vejpůl přelomila páteř a pošukávající se zbytky upířího mladíka se mi sesypaly přímo k nohám.

Bleskurychle jsem se otočil v obavě, že upírka už mohla stihnout reanimaci. Tohle nebezpečí ale zřejmě nehrozilo. Dívka se obrovskými skoky hnala přes dvůr pryč.

Stále ještě zůstávala v šeru, takže sledovat tuhle fascinující podívanou jsem dokázal jedině já. A samozřejmě jakýkoli pes. Kousek stranou už se hysterickým štěkotem zalykal nějaký místní voříšek, paralyzovaný strachem i nenávistí, tedy oběma hlavními emocemi, jimiž je dán odvěký vztah psího plemene k živým umrlcům.

Na pronásledování upírky už jsem neměl sil. Zachytil jsem tedy alespoň vzorek její aury – celé vysušené, šedivé a zatuchlé. Tu najdem. Teď už nám neuteče.

Ale kde je ten chlapec?

Jakmile vystoupí ze šera vytvořeného upíry, měl by buď omdlít nebo alespoň na chvíli zcepenět. Jenže v průjezdu už nebyl. Proběhnout kolem mě na ulici určitě nemohl. Pospíšil jsem si tedy z průjezdu do dvora a tam jsem ho skutečně objevil. Utíkal možná ještě rychleji než chvíličku před ním upírka. Je to pašák! Výborně, ten mou pomoc nepotřebuje. Špatné je jen to, že si vše pamatuje, ale kdo bude něco podobného věřit malému klukovi? Do rána v jeho paměti všechno pobledne, vše se zahladí a promění jen v noční můru.

Nebo že bych ho pro jistotu přece jen dohnal?

„Antone!“

Z hlavní třídy už do průjezdu vbíhali Igor s Garikem, naše nerozlučná zásahová dvojice.

„Ta holka utekla!“ vykřikl jsem.

Garik v běhu nakopl seschlou upírovu mrtvolu a zvedl do mrazivého vzduchu oblak popela. Pak po mně jen štěkl:

„Potřebuju podobu!“

Rychle jsem mu poslal obrázek unikající upírky; Garik svrátil čelo a ještě zrychlil. Oba hoši z výjezdovky zahájili pronásledování, ale Igor na mě ještě stačil přes rame-
no křiknout:

„Uklid' to smetí!“

Přikývl jsem, jako by na mou reakci někdo čekal, a vystoupil jsem ze svého šera. Svět rozkvetl. Siluety obou operativců se rozplynuly a také sníh ležící na zemi v lidské realitě se přestal pod neviditelnýma nohama sám od sebe sešlapávat.

Povzdechl jsem si a odebral se k Volvu, zaparkovanému venku u chodníku. Na zadním sedadle leželo poměrně primitivní nádobíčko pro podobné situace – igelitový pytel, smetáček a lopatka. Během nějakých pěti minut jsem téměř nehmotné zbytky upíra smetl, nasypal do pytle a ten uložil do kufru auta. Ze zpola roztálé závěje, kterou tu nechali nepříliš pořádní metaři, jsem nabral pár hrstí špinavého mokrého sněhu, rozházel ho po průjezdu a rozšlapal tak, aby v něm případné zbytky popela úplně zmizely. Lidského pohřbu se nedočkáš, protože nejsi člověk...

A je to.

Vrátil jsem se k autu, posadil se za volant a rozepnul si bundu. Bylo mi dobře. Dokonce moc dobře. Starší z upírů je mrtev, jeho družku chlapci za chvíli chytí a ten kluk zůstal naživu.

To bude mít šéf radost!

Kapitola druhá

„Taková žabařina!“

Pokusil jsem se něco namítnout, ale vítr z plachet mi vzala další poznámka, která šlehla jako facka:

„Taková ubohost!“

„Ale...“

„Uvědomuješ si aspoň svoje chyby?“

Šéfova úvodní razance poněkud ochabla; já proto riskl pozvednout pohled od podlahy a opatrně jsem pípl:

„Snad jo...“

Do téhle pracovny chodím rád. Při pohledu na všechny ty zajímavé suvenýry, které se tu uchovávají ve vitrínách za neprůstřelným sklem, visí po stěnách či se jen tak povalují po stole, promíchané s disketami, se v jednom probouzí cosi až dětinského. Za každým tím předmětem – počínaje japonským vějířem až po cár plechu se smaltovaným jelenem, jinak tovární značkou jedné automobilky – se ukrývá nějaký příběh. Když má šéf dobrou náladu, dá se od něj všelijakých historek slyšet plno.

Jenže v takové náladě ho zastihnu jen zřídkakdy.

„No dobře.“ Šéf přestal přecházet po kanceláři, posadil se do křesla a zapálil si. „Tak mi to vysvětli.“

Jeho hlas byl najednou stejně věcný jako jeho tvář. Z lidského pohledu mu mohlo být kolem čtyřicítky a patřit mohl k oné pranepatrné vrstvě středních podnikatelů, do níž s takovou oblibou vkládá své naděje vláda.

„A co mám vysvětlovat?“ zeptal jsem se, přestože jsem riskoval další nelichotivé šéfovo hodnocení.

„Chyby. Své chyby.“

Aha... No tak dobře.

„Mou první chybou, Borisi Ignatjeviči,“ spustil jsem

s tím nejnevinnějším výrazem ve tváři, „bylo nesprávné pochopení úkolu.“

„Ale prosím tě!“ zaujal se pro věc šéf.

„Já jsem totiž předpokládal, že mým úkolem je vystopovat upíra, který v Moskvě zahájil aktivní lov. Vystopovat ho a... no... zneškodnit.“

„No vida...“ povzbudil mě.

„Ve skutečnosti však měl tento úkol ukázat, nakolik se hodím pro účely operativní práce v terénu. Protože jsem vyšel z nesprávného hodnocení úkolu tím, že jsem se ne-držel zásady ‚izoluj a ochraňuj‘...“

Povzdechl si a pokýval hlavou. Kdyby před ním teď stál někdo, kdo ho méně zná, řekl by si, že byl právě přistižen.

„A tys tuhle zásadu porušil?“

„Ne. A právě proto jsem úkol nesplnil.“

„V čem jsi ho nesplnil?“

„No, nejdřív...“ zašilhal jsem po vycpané polární sově, stojící na polici za neprůstřelným sklem. Pohnula hlavou, nebo ne? „Nejdřív jsem kapacitu amuletu vyplýtvat na marný pokus o neutralizaci černé smršti...“

Boris Ignatjevič se zašklebil a přihladil si dlaní vlasy.

„No dobře, tak tím bychom snad mohli začít. Prostudoval jsem to zobrazení a pokud nepřeháníš...“

Pobouřeně jsem zakroutil hlavou.

„Jasně, věřím ti. Jenže s takovýmhle vírem si amulet neporadí. Pamatuješ si dobře klasifikaci?“

Krucifix! Proč já si neprolistoval staré konspekty...

„Jsem si jist, že nepamatuješ. Ale budiž, tahle smršť je takříkajíc mimo kategorie. A ty by sis s ní neporadil nijak...“ Šéf se naklonil přes stůl a tajemně zašeptal: „A víš co, Antone...?“

Sledoval jsem ho bez dechu.

„Já bych si s tou smrští neporadil taky.“

To přiznání bylo velmi nečekané a já najednou nevěděl, jak na to reagovat. Skálopevná jistota, že šéf dokáže na-prosto všechno, se tu nikdy nevyslovovala nahlas, ale pro všechny pracovníky našeho úřadu byla samozřejmostí.

„Protože černou smršť takovéto síly, Antone..., dokáže potlačit jedině její tvůrce.“

„Tak ho musíme najít,“ poznamenal jsem nejistě. „Toho děvčete je mi líto...“

„O ni nejde. Respektive – ona není to jediné, oč tu jde.“

„Ale proč?“ vybafl jsem naivně a hned se chvatně opravil. „Takže bychom měli zastavit černého mága?“

Šéf si znovu povzdechl:

„Možná že má licenci. Třeba je oprávněn takovou kletbu na někoho uvalit... Ale ono nejde ani o mága. Protože černá smršť takové síly... Vzpomínáš, jak v zimě spadlo to letadlo?“

Zimničně jsem se ošil. Tohle nebyla naše bota, přísně vzato šlo spíš o díru v zákonech: Pilot v klatbě usedl za knipl dopravního letounu a ten se pak zřítíl do hustě obydlené části města. Havárie zmařila stovku životů naprosto nevinných lidí...

„Takovéto smršťe nejsou schopny zasahovat konkrétní cíle. To děvče je odsouzeno k smrti, ale určitě se to nestane tak, že by na ni ze střechy spadla cihla. Spíš vybuchne dům, začne nějaká epidemie nebo na Moskvu náhodou dopadne atomová bomba. V tom je ten kříž, Antone.“

Šéf se najednou prudce otočil a vrhl zničující pohled na sovu. Ta bleskurychle složila křídla a lesk jejích skleněných očí pohasl.

„Borisi Ignatjeviči...,“ hlesl jsem zničeně. „Takže to je moje vina...“

„Samozřejmě tvoje. A zachrání tě jedno jediné, Antone.“ Šéf si odkašlal. „Podlehl jsi vlastní lítostivosti – a zachoval ses naprosto správně. Amulet nemohl tuhle černou smršť zničit nadobro, ale vpád pekel alespoň na čas odvrátil. Já bych řekl, že máme k dispozici tak čtyřicet hodin..., možná osmačtyřicet. Já měl koneckonců vždycky za to, že nepromyšlené, ale ušlechtilé skutky nakonec přinesou víc užitku než skutky promyšlené, ale kruté. Kdybys amuletu neužil, asi už by půlka Moskvy ležela v troskách.“

„Ale co budeme dělat?“

„Hledat to děvče. A chránit ho..., jak to jen půjde. Ještě tak jednou dvakrát se nám podaří smršť destabilizovat. No a my za tu dobu musíme vyhledat mága, který tu klatbu vyřkl, a donutit ho, aby ji odvolal.“

Pokýval jsem hlavou.

„Pátrat budou všichni,“ prohodil jen tak mimochodem šéf. „Odvolal jsem i všechny mládence z dovolených. Ráno se z Cejlonu vrátí Ilja a Semjon a kolem oběda by tu měli být i všichni ostatní. Počasí nad Evropou je špatné, a tak jsem požádal o pomoc kolegy z evropského ústředí, jenže těm bude chvíli trvat, než oblačnost rozeženou...“

„Až ráno?“ pohlédl jsem na hodinky. „Ale to je skoro ještě celý den.“

„Myslel jsem dnešní ráno,“ prohodil nedbale šéf, jako by za okny nezářilo polední slunce. „Ty budeš samozřejmě pátrat taky. Třeba budeš mít zase štěstí... Chceš se vrátit k rozboru svých chyb?“

„A má smysl ztrácet čas?“ namítl jsem nesměle.

„Jen se neboj, nic neztrácíme.“ Boris Ignatjevič povstal, přistoupil k vitríně, vyjmul z ní vycpanou sovu a postavil ji na stůl. Zblízka už bylo naprosto jasné, že je to vycpanina a že života v ní není víc než v kožešinovém límci... „Přejdeme teď k upírům samotným a k jejich oběti.“

„Ta ženská mi unikla. A kluci už ji nedohnali,“ hlesl jsem kajícně.

„Tak zrovna tady žádné výhrady nemám. Bojoval jsi opravdu skvěle. Mě ale zajímá spíš oběť...“

„Ano, ten chlapec si to určitě zapamatoval. A zdrhal, až se mu za patama prášilo...“

„Vzpamatuj se, Antone! Uvědom si, že Hlas si ho našel na vzdálenost několika kilometrů! Ten hoch měl do toho průjezdu vstupovat jako zcela bezmocná loutka! A jakmile šero pominulo, tak se měl skácet v mdlobách! Jedno si uvědom, kamaráde: Pokud si po všem, co se s ním stalo, uchoval schopnost se pohybovat, tak má naprosto fenomenální magický potenciál!“

Šéf se odmlčel.

„Jsem já to ale blb!“

„Ale ne! Jen jsi moc dlouho trčel v laboratoři, Antone! Ten kluk je latentně silnější než já!“

„No to snad ne...“

„Nech si toho pochlebování...“

Na stole zazvonil telefon. Zřejmě to muselo být něco urgentního, protože přímé šéfovo číslo zná jen málokdo. Třeba já ho nevím.

„Ticho bud!“ vyštěkl Boris Ignatjevič na nešťastný telefon, který za nic nemohl. „Toho chlapce musíme najít, Antone. Ta uprchlá upírka nám teď nevádí. Buď ji kluci nakonec doženou, nebo ji dostane normální pouliční hlídka. Jenže jestli nám mezitím chlapce vysaje... nebo ho – a to by bylo ještě horší – iniciuje... Sám přece víš, co je to takový plnohodnotný upír. Ti současní jsou ve srovnání s nějakým Nosferatu jen komáři. A to Nosferatu nebyl žádná špička, i když se tak tvářil... Takže chlapce je třeba najít, všestranně prozkoumat a pokud možno přijmout do řad Noční hlídky. My nemáme právo přenechat ho temné straně, protože to by se rovnováha v Moskvě definitivně zhroutila.“

„Mám to chápat jako rozkaz?“

„Máš,“ řekl ponuře. „Jistě víš, že vydávat takové rozkazy je mé právo.“

„Vím,“ odpověděl jsem tiše. „Čím mám začít? Lépe řečeno kým...“

„Jak je ctěná libost. Asi by bylo dobré začít přece jen tím děvčetem. Ale hochu zkus najít taky.“

„Mám rovnou vyrazit?“

„Radši se na to vyspi.“

„Ale já se vyspal báječně, Borisi Ignatjeviči...“

„Neřekl bych. Alespoň hodinku bych ještě doporučoval.“

Vůbec jsem tomu nerozuměl. Dneska jsem vstal v jedenáct, okamžitě jsem se rozběhl do úřadu a cítil se dokonale odpočatý a plný sil.

„Tady máš pomocníka.“ A šéf ukazovákem cvrnkl do vycpaného ptáka. Sova rozpřáhla křídla a pohněvaně zaklokotala.

Polkl jsem slinu a nejistě se dotázal:

„Kdo to je? Nebo co to je?“

„A nač to potřebuješ vědět?“ odpověděl mi otázkou a zadíval se sově do očí.

„Abych se rozhodl, jestli s ní chci spolupracovat...“

Sova si mě změřila a zasyčela jako rozzuřená kočka.

„Problém v tuto chvíli stojí zcela jinak,“ zakroutil šéf hlavou. „Ono jde spíš o to, jestli bude chtít spolupracovat *ona s tebou!*“

Sova znovu zaklokotala.

„Jistě,“ obrátil se šéf tentokrát k ní. „V lecčem máš samozřejmě pravdu. Ale žádal někdo o novou apelaci?“

Pták ztuhl.

„Slibuju, že v tom něco podniknu. A řekl bych, že tentokrát šanci máš.“

„Borisi Ignatjeviči. Já jsem toho názoru...“

„Nezlob se, Antone, ale tvůj názor mě nezajímá...“ Šéf natáhl ruku ke stolu, sova nemotorně zaťapkala opeřenýma nožkami a postavila se mu na dlaň. „Ty ani nevíš, jaké máš tentokrát štěstí.“

Umlkl jsem. Šéf mezitím došel k oknu, otevřel ho a ruku s ptákem natáhl před sebe. Sova zabušila křídly a zmizela. Pěkně vycpaná!

„Kam... to letělo?“

„K tobě domů. Budete teď pracovat ve dvojici...“ Šéf si promnul kořen nosu. „Jo, ještě něco! Jmenuje se Olga...“

„Kdo? Ta sova?!“

„Přesně tak – ta sova. Když ji budeš rádně krmit a starat se o ni, všechno bude v pořádku. Ale teď ještě chvílku lež a spi. Do úřadu ani nemusíš – prostě počkej na Olgu a pusť se do práce. Možná by stálo za to například ještě jednou projet okružní trasu metra...“

„A proč mám spát?“ zavzdoroval jsem ještě jednou. Svět kolem mě však už mezitím hasl a rozplýval se. Do tváře mě bolestivě rýpl tuhý roh polštáře.

Ležel jsem ve své posteli.

Hlava mi připadala hrozně těžká a v očích jsem měl písek. Hrdlo bylo vyschlé a bolelo mě.

„Aáá...“, vyrazil jsem osípěle a převrátil se na záda. Těžké závěsy v oknech neumožňovaly zjistit, zda je noc nebo den. Letmo jsem pohlédl na hodiny – zářící číslice ukazovaly osm.

Poprvé jsem byl poctěn šéfovou audiencí ve snu.

Je to vlastně docela nepříjemné – hlavně pro Borise Ignatjeviče, jemuž nezbylo než se prodrat do mého vědomí.

Tak to jsme na tom asi s časem opravdu špatně, když považoval za nutné instruovat mě uprostřed spánku. Ale stejně..., kde je realita a kde zdání?! Tohle jsem nečekal – ten rozbor plnění úkolu, a k tomu ta pitomá sova...

Najednou jsem se zachvěl – někdo zvenčí klepal na okno. Tiše a drobně, jako by drápy. Pak se ozvalo zdušené klokotání.

Ostatně – co jiného jsem taky mohl čekat?

Vyskočil jsem, nemotorně si povytáhl trenýrky a přiskočil jsem k oknu, všechno to svinstvo, co jsem spolykal během přípravy na úkol, ještě účinkovalo, takže obrysy všech předmětů ve tmě jsem viděl velice ostře.

Prudce jsem rozhrábl závěsy a vytáhl žaluzie.

Sova za oknem opravdu seděla. Mírně mhouřila oči, protože venku už se rozednilo a toho světla na ni bylo moc. Zdola z chodníku samozřejmě nikdo nemohl rozeznat, jaký že pták se to posadil na panelákové okno v devátém patře. Zato jestli se náhodou podívají sousedi, tak asi užasnou. Polární sova uprostřed Moskvy!

„Co to má znamenat...?“ pronesl jsem tiše.

Nejradši bych se býval vyjádřil mnohem určitěji, ale tomu mě odnaučili hned na počátku práce u Hlídky. Přesněji řečeno jsem se to odnaučil sám. Stačí párkrát zahlédnout černý vírek nad nešťastníkem, kterému adresuujete nějakou bezděčnou kletbu – a držet jazyk za zuby umíte hned.

Sova se na mě dívala. Čekala.

Kolem běsnili další ptáci. Opodál v koruně vysokého stromu se usadilo malé hejno vrabčáků a zuřivě cvrlikalo. Vrány byly odvážnější a usadily se na sousedním balkonu i na stromech, stojících hned vedle domu. Bez ustá-

ní krákaly. Tu a tam větve opouštěly a přilétly skoro až k sově. Instinkt jim napovídal, že z takovéhoho nečekaného sousedství nekouká nic dobrého.

Sova na to však nereagovala. Ta se na vrabčáky i na vrány mohla klidně vykašlat. Kdyby to uměla...

„Co jsi zač?“ zeptal jsem se, jak jsem tak otevíral okno a nelítostně odtrhával těsnící pásky, jimiž byly spáry v rámech přelepené na zimu. To mi ten šéf ale dal, s takovýmhle parťákem..., vlastně s parťačkou...

Sova se jediným vzmachem křídel přehoupala z parapetu na sekretář a bohorovně zavřela oči. Jako by tu žila odjakživa. Že by jí byla zima? Ačkoli ne, vždyť je polární...

Začal jsem okno zase zavírat a zapřemítal jsem, co si počnu dál. Jak s ní budu komunikovat, čím ji budu krmit, ale hlavně bych byl rád, kdyby mi někdo řekl, jak mi tenhle opeřenec může být užitečný!

„Ty se jmenuješ Olga?“ zeptal jsem se jí, když jsem okno konečně zase zavřel. Pod odlepenými papírovými páskami krutě táhlo, ale to necháme napotom. „Slyšíš, ptáku?!“

Jedno oko pootevřela. Mě ale ignorovala naprosto stejně jako hejno rozčilených vrabců za sklem.

Připadal jsem si stále trapněji. Za prvé mi šéf přidělil parťáka, se kterým se nedá mluvit. A za druhé to ještě ke všemu je ženská!

I když je to sova.

Že bych si natáhl kalhoty? Protože tu před ní stojím jen v pomačkaných trenýrkách, rozespálý a neoholený...

Protože jsem si připadal jako ten poslední idiot, popadl jsem oblečení a vyběhl z pokoje ven. Posledním logickým prvkem právě popsaného autoportrétu se stala věta: Okamžiček, já si akorát na chvilku vyběhnu...

Pokud se z toho ptáčka vyklube to, co si myslím, tak jsem asi neudělal zrovna nejlepší dojem.

Ze všeho nejvíc bych si býval přál dát si sprchu, ale tolik času jsem bohužel neměl. Omezil jsem se tedy na holení a strkání hučící hlavy pod kohoutek s naplno puštěnou ledovou vodou. Na poliče pod zrcadlem se mezi šampóny a deodoranty našla i kolínská, již normálně nepoužívám.

„Olgo!“ vyhlédl jsem z koupelny do předsíně.

Objevil jsem ji v kuchyni na lednici. Už zase vypadala jako vycpaná školní pomůcka, kterou si sem někdo jen tak z rozmaru odložil. Skoro jako do šefovy vitríny.

„Žiješ?“ zeptal jsem se trochu přiblíble.

Jantarově žluté oko na mě chmurně pohlédlo.

„No tak dobře,“ rozhodil jsem rukama. „Tak to vezme pěkně od začátku. Chápu, že nejlepší dojem jsem na tebe pro začátek neudělal. A upřímně se přiznám, že je to můj trvalý nedostatek.“

Poslouchala mě.

„Nevím, co jsi zač,“ osedlal jsem štokrle před lednicí. „A ty mi to ani říct nemůžeš. Tak se ti aspoň představím. Jmenuju se Anton. Asi před pěti lety se zjistilo, že jsem Jiný.“

Zvuk, který vydala, vypadal na zdušené šklebné pousmání.

„No ano,“ přikývl jsem. „Teprve před pěti lety. Prostě to tak je. Měl jsem vysoký práh netečnosti. Nechtěl jsem šerý svět jednoduše vidět – a tak jsem ho neviděl. Dokud na mě nenarazil šéf.“

Měl jsem pocit, že to sovu začíná zajímat.

„Vedl tehdy praktický výcvik. Přesněji řečeno instruktáž pro operativce, jak vyjevovat latentní Jiné. A narazil přitom na mě...“ Při téhle vzpomínce jsem se pousmál. „Mou bariéru samozřejmě ihned prorazil. A pak už to šlo ráz naráz... Prošel jsem adaptačním kursem a začal pracovat v analytickém oddělení. Vlastně aniž by v mém životě nastaly jakékoli významnější změny. Stal jsem se Jiným, ale jako bych si toho ani nepovšiml. Šéf se kabonil, ale neříkal nic. Práci jsem dělal dobře... a zasahovat do něčeho jiného nemá právo. Jenže před týdnem se ve městě objevil upír-maniak. A já dostal za úkol ho zneškodnit. Údajně proto, že všichni lidi z operativy už na něčem dělají. Ve skutečnosti ale šlo o to, abych konečně přičichl ke střelnému prachu. Možná je to tak správně. Jenže během toho týdne zahynuli tři další lidi. A profík by přitom ten páreček dostal během jediného dne...“

Býval bych velice rád věděl, co si o tom všem Olga myslí. Sova však ze sebe nevypravila ani hlásku.

„No dobře – ale co je pro udržení rovnováhy v Moskvě důležitější?“ pokračoval jsem dál. „Zvýšení mé operativní kvalifikace, nebo život tří naprosto nevinných lidí?“

Mlčela.

„Běžnými metodami jsem upíry nezjistil... A tak nezbylo, než se uvést do patřičného souznění. Lidskou krev jsem pít nechtěl. Pro začátek jsem si vystačil s vepřovou. No a k tomu přibýly všechny ty preparáty..., ale co bych ti vykládal, to přece znáš sama...“

Při poznámce o preparátech jsem vstal, otevřel skříňku nad sporákem a vylovil z ní lahvičku se zabroušenou zátkou. Hrudkovitého hnědého prášku už zbývalo sotva na dně a vracet ho naší hospodářské správě nemělo smysl. Vysypal jsem prášek do dřezu a spláchl ho vodou; po kuchyni se okamžitě začalo linout omamné kořeněné aroma. Lahvičku jsem vypláchl a hodil do odpadkového koše.

„Málem jsem se přestal kontrolovat,“ přiznal jsem se. „Vlastně úplně přirozeně. Včera ráno, když jsem se vracel z lovu, tak jsem náhodou dole u výtahu potkal sousedovic holčičku. Radši jsem ji ani nepozdravil, protože v hubě jsem ještě měl tesáky. A dneska v noci, když jsem náhle pocítil Hlas, určený tomu chlapci..., tak jsem se k upírům skoro připojil.“

Sova mi pohlédla do očí.

„Myslíš, že šéf mě na tu práci přidělil právě proto?“

Je to vycpaná mrtvola. Pytel z peří, nacpaný vatou.

V předsíni zadrnčel zvonek. Povzdechl jsem si a rozhodil rukama – nojo, no, co s tebou, můžeš si za to sama, to je snad i pařez lepší společník než tenhle nudný pták. Cestou jsem rozsvítil, pak jsem přistoupil ke dveřím a otevřel je.

Stál za nimi upír.

„Pojď dál,“ řekl jsem mu. „Jen pojď dál, Kostó.“

Je mu teprve sedmnáct. Je to upír od narození – úplně běžný a normální městský upír. Jinou šanci vlastně neměl, protože upíři jsou i oba jeho rodiče, takže bylo téměř vyloučeno, že by z něj snad vyrostl normální člověk.

„Nesu ti ty cédéčka,“ broukl tiše. „Tuhle.“

Hromádku jsem převzal a ani mě nepřekvapilo, že je jich tolik. Jindy jsem ho přitom musel dlouho popohánět, aby mi je vrátil – je hrozně roztržitý.

„Už sis to všechno poslechl?“ zeptal jsem se. „A přepálil?“

„Jo... Tak já jdu...“

„Počkej.“ Uchopil jsem ho za rameno a strčil do pokoje. „Co se děje?“

Neříkal nic.

„Jo tak – ty už to víš?“ pochopil jsem konečně.

„Hele, nás je hrozně málo, Antone.“ Košta mi pohlédl do očí. „Když někdo z nás odejde, tak to všichni hned cítíme.“

„Jasně. Zuj se, půjdeme do kuchyně. Musíme si promluvit.“

Košta nic nenamítal. Já zatím horečně uvažoval, co teď. Před pěti lety, když se ze mě stal Jiný a svět mi odhalil i svou šerou část, čekala mě spousta podivuhodných odhalení. Jenže zrovna to, že přímo nade mnou žije upíří rodinka, pro mě patřilo k objevům nejpřekvapivějším.

Vzpomínám na to, jako by to bylo včera. Vracel jsem se z kursů, z docela normálních kursů, které tolik připomínaly nedávno dokončenou vysokou. Sešlo se nás tam půl tuctu a bylo tam takové horko, až se nám bílé pláště lepi-ly na holá těla – pronajali jsme si tehdy jednu laboratoř na medicíně. Cestou domů jsem nevěděl, co bych takříkajíc roupama dělal: chvílemi jsem se nořil do šera – zatím ne na moc dlouho, chyběl mi cvik – nebo jsem jen tak pro zábavu sondoval kolemjdoucí. A už u nás před domem jsem narazil na ty sousedy.

Velice milí lidé. Jednou jsem si od nich chtěl půjčit vrtačku a Košťův otec Gennadij, povoláním zedník, ji prostě sám popadl, šel se mnou ke mně domů a jen tak mimochodem mi pomohl poradit si s betonovými zdmi – aby mi tak ukázal, že intelektuál se bez proletariátu neobejde...

A najednou jsem zjistil, že to nejsou lidé.

Bylo to hrozné. Šedohnědá aura, nesnesitelná, dusivá tíha. Strnul jsem a s děsem v oku se na ně zadíval. Koštova matka Polina se ve tváři nepatrně proměnila, kdežto chlapec taky znehybněl a odvrátil se. Otec rodiny vykročil ke mně, s každým krokem se víc a víc nořil do šera a našlapoval s onou nenápadnou grácií, jaká je vlastní jen upířům, tedy tvorům živým i mrtvým zároveň. Šero je pro ně normálním životním prostředím.

„Ahoj, Antone,“ pozdravil mě.

Svět kolem byl šedivý a mrtvý. Ani jsem nepostřehl, jak jsem do soumraku vkročil za ním.

„Já to věděl, že bariéru jednou překročíš,“ konstatoval klidně. „To je v pořádku.“

O krok jsem poodstoupil – a Gennadijova tvář se zachvěla.

„To je v pořádku,“ opakoval ještě jednou, rozepnul si košili a já spatřil registrační cejch – bleděmodrou značku svítící na šedavé pokožce. „My jsme registrovaní všichni. Polino! Košto!“

Jeho žena taky prošla do soumraku a rovněž si rozhátila blůzku. Chlapec se zpočátku ani nehnul a nakonec bylo zapotřebí výmluvného pohybu otcova, aby i on ukázal svůj cejch.

„Musím si to zkontrolovat,“ zašeptal jsem zničeně. Mě ještě nenacvičené kejkle rukama působily trapně – dvakrát jsem ztratil nit a musel jsem začít znovu. Gennadij trpělivě čekal. Pak cejch konečně zareagoval. Jasně – stálá registrace, předepsaný režim neporušuje...

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se mě souseď. „Můžeme jít?“

„Já...“

„Nelam si s tím hlavu. Věděli jsme, že jednou budeš jiný.“

„Tak běžte,“ řekl jsem nepředpisově, ale v tu chvíli jsem měl jiné starosti, než co praví příslušné regule.

„Díky...“ Než Gennadij vykročil ze šera, ještě se na okamžik zarazil. „Byl jsem u tebe doma... Takže ti dlužím pozvání do svého domu, Antone...“

Vše bylo, jak má být.

Odešli a já se posadil vedle bábrlinky, která si tu na sluníčku hrála staré kosti. Zapálil jsem si a pokusil se ve všem zorientovat. Bábrlinka na mě pohlédla a řekla:

„To sou moc hodný lidi, vid', Arkašenko!“

Mé jméno si neustále pletla. Života jí zbývalo sotva dva tři měsíce, to jsem teď viděl naprosto jasně.

„Ne tak docela...“, zamručel jsem. Vykouřil jsem tři cigarety a pak se odmátožil domů. Chvíli jsem postál na prahu a díval se, jak se vytrácí upíří stopa. Zrovna dneska mě naučili ji vidět...

Až do večera jsem neměl stání. Listoval jsem v konspektech, pročej jsem se znovu musel uchýlit do šera. V podmínkách obyčejného světa byly mé tlusté sešity panensky čisté. Pociťil jsem potřebu okamžitě zavolat kurátorovi našeho kroužku nebo rovnou šéfovi, který byl mým osobním patronem. Zároveň jsem ale cítil, že se musím rozhodnout sám.

Sotva se úplně setmělo, tak jsem to nevydržel. Vyšel jsem o patro výš a zazvonil u dveří. Otevřel mi Košta a viditelně se zarazil. V běžné realitě vypadal stejně jako celá rodina naprosto normálně...

„Zavolej mi sem ty starší,“ poprosil jsem ho.

„Proč?“ broukl chlapec.

„Chtěl bych vás všechny pozvat na čaj.“

Za synovými zády se náhle vynořil Gennadij – vynořil se odnikud, protože byl mnohem zdatnější než já, novopečený adept Světa.

„Jsi si tím jistej, Antone?“ zeptal se mě pochybovačně. „To vůbec není zapotřebí. Všechno je úplně normální.“

„Jsem si jist.“

Odmlčel se a pak pokrčil rameny:

„Dobře. Zítra se stavíme, jestli nás zveš. Ale zachovej klid.“

Kolem půlnoci jsem byl strašně rád, že odmítli. Ve tři ráno jsem se uklidněn představou, že do mého bytu neproniknou, protože nemůžou, pokusil usnout.

K ránu, poté, co jsem celou noc oka nezamhouřil, jsem stál u okna a díval se na město. Upírů je málo. Velice má-

lo. V okolí do vzdálenosti nějakých dvou tří kilometrů odsud už ani jediný.

Jaké to asi je – být odvržený? Být potrestaný nikoli za zločin, ale za potenciální možnost se ho dopustit? Jak se jim asi bude dál žít – ačkoli, žít asi ne, to by vyžadovalo jiné slovo – ale každopádně trvale být v tak těsném sousedství svého dozorce?

Když jsem se vracel z kursu, koupil jsem k tomu čaji dort.

No a teď hodný a chytrý chlapec Košta, jinak student Matematicko-fyzikální fakulty Moskevské státní univerzity, který měl tu smůlu, že se narodil jako živoucí umrlec, seděl hned vedle mě a vrtal se lžičkou v cukřence, jako by se nemohl odhodlat si z ní nabrat. Pročpak asi ten ostych...?

Zpočátku ke mně chodil skoro denně. Byl jsem jeho dokonalý protiklad, protože jsem stál na světlé straně. Pouštěl jsem ho ale k sobě, protože přede mnou nemusel nic tajit. Mohl si se mnou normálně poklábosit, ale když se mu chtělo, mohl si hupsnout do šera a pochlubit se novými schopnostmi, které v sobě objevil. „Dneska se mi povedla transformace, Antone!“ Nebo: „Už mi začaly růst tesáky, rrr!“

A nejpodivnější na tom všem bylo, že to bylo zcela normální. Při pohledu na pokusy toho upírka proměnit se v netopýra jsem se vesele chechtal – to je úkol hodný nejvyšší kategorie upírů, již se samozřejmě zatím nedopracoval a – dá-li Světlo! – ani nedopracuje. Jen tu a tam jsem ho od některých věcí zrazoval: „Ale tohle bys neměl zkoušet nikdy, Košto! Rozumíš mi?“ A to bylo taky normální...

„Dělal jsem jen svou práci, Košto.“

„No právě.“

„Ale oni porušili zákon. Rozumíš? A uvědom si, že to není náš zákon! Tenhle zákon nepřijali jen Světlí, ale všichni Jiní. A ten mládenec...“

„Já ho znal,“ přerušil mě nečekaně Košta. „Byl to veselej kluk.“

A hrome...

„Trápil se?“ zeptal se.

„Určitě ne,“ zakroutil jsem hlavou. „Cejch zabíjí hned.“

Košťa se nenápadně ošil a očima sklouzl na vlastní hrud'. Když se ponoříte do šera, vidíte cejch i skrz oděv, kdežto v normálních podmínkách na něj nepřijdete vůbec. Ale jak já můžu vědět, jak cejch vnímají upíři?

„A co jsem podle tebe měl dělat?“ zeptal jsem se ho. „Vždyť zabíjel. Zabíjel naprosto nevinné lidi. Inicioval to děvče..., hrubě, násilím, a ta dívka se přitom upírem nikdy stát neměla. Včera spolu div neoddělali malého kluka. Jen tak. To nebylo z hladu.“

„Jak ty můžeš vědět, co je to náš hlad?“ zeptal se mě po krátké odmlce.

Dospívá. Našinci přímo před očima...

„Ale můžu! Včera... včera se ze mě skoro stal upír.“

Další chvíle ticha.

„Já vím. Cítil jsem to... a doufal jsem.“

Tak vida, takhle vypadá ďábel a peklo! Já byl na lovu. A zároveň jsem se stal lovnou zvěří. Přesněji řečeno čekali v záloze na okamžik, kdy se z lovce stane zvíře.

„To ne,“ řekl jsem rázně. „To se na mě nezlob.“

„Já vím, byl vinen,“ pokračoval zarytě Košťa. „Ale proč bylo třeba rovnou ho zabít? V takových případech se patří viníka soudit. Před tribunálem, s advokátem, se řádnou žalobou – prostě jak se sluší a patří...“

„Hlavně se sluší a patří neplést lidi do našich záležitostí!“ vybafl jsem na něj. A Košťa na takovýto tón poprvé nereagoval úlekem:

„Ty jsi prostě byl moc dlouho člověk!“

„A vůbec toho nelituju!“

„Proč jsi ho zabil?“

„Protože jinak by zabil on mě!“

„On by tě inicioval!“

„To je ještě horší!“

Košťa umkl. Nechal čaj čajem a vstal. Byl to docela normální, mírně přidržený a přitom svrchovaně mravný mladý muž.